opusdei.org

En präst, en fader

I den tidiga morgonstunden den 23 mars 1994, bara några timmar efter sin hemkomst från en pilgrimsfärd till det Heliga landet, avled Álvaro del Portillo. Tidskriften ABC publicerade dagen därpå denna artikel av biskop Javier Echevarría, som hade följt med Don Álvaro på resan.

2006-03-17

I natt drabbades biskop Álvaro del Portillo, prelat av Opus Dei, av en hjärtattack som tog hans liv. Strax

före klockan 4 på morgonen hade han telefonerat till mig för att säga att han inte mådde bra. Medan läkaren såg till honom gav jag själv honom de sista sakramenten enligt hans uttryckliga önskemål

Mina ögon tåras men jag frambär till Gud en uppriktig tacksägelse för att omständigheterna under vilka han blev upptagen i Himmelen tycks som en sista faderlig smekning av Gud. Det var igår som vi återvände från en pilgrimsfärd till det Heliga landet: en vecka av intensiv bön, under vilken vi under stor andakt kunde följa i Jesu spår. Under dessa dagar hade han pastorala möten med många kristtrogna, där han uppmanade dem att vara fredsstiftare. Fred är nämligen resultatet av att vi i vårt inre får frid, och det kan vi uppnå om vi var och en av oss försöker svara mot den gudomliga nåden, och samtidigt kämpa mot syndens avtryck i våra hjärtan.

Igår hade han firat mässan för sista gången i Jerusalem, i Nattvardssalens kyrka. Och just igår eftermiddag anträdde han sin återresa till Rom. När Herren kallade honom till sig, fanns en grupp av hans söner omkring honom. Tårarna förvandlas till bön. Och i bönen möts smärta och tröst och blir till ett.

Bönen idag gäller också att be Gud om nåden som skall hjälpa oss att ta över det arv som don Álvaro har lämnat efter sig åt oss. Hela hans liv var en enda akt av trohet mot den helige Josemarías andliga budskap. Här finner vi ursprunget till fruktbarheten med vilken Herren har välsignat denne sin sons arbete sedan han 1935 inträdde som medlem i Opus Dei.

Den 18 maj 1939, när slutet på det spanska inbördeskriget var nära förestående, sade den helige Josemaría Escrivá till honom i ett

brev: “*Hur bred är inte vägen som du har att tillryggalägga. Bred och full av frukter, liksom ett överfyllt fält. Välsignat är apostolatets fruktbarhet, som är vackrare än all jordens skönhet!*”

När kriget var till ända följde i rask takt återupptagandet av Opus Deis aktiviteter i hela landet. Don Alvaro tog ingenjörsexamen, påbörjade sin yrkesverksamhet, och framför allt, sitt intima samarbete med Grundaren i ledningen av Opus Dei som varade i nästan fyrtio år. De två arbetade tillsammans, sida vid sida, dag efter dag. Deras liv var en ständig trosskola för förening med Gud, oupphörlig bön, prästerlig omsorg om själarna, kärlek till Korset, ett prästerskap som upplevdes in i hjärtats innersta fibrer.

Biskop Álvaro del Portillo var en av de tre första medlemmarna av Opus

Dei som prästvigdes den 25 juni 1944. Han skulle ha firat 30-årsjubileum av denna händelse om bara några månader. Det har uppfyllts det som den helige Josemaría skrev i det där brevet år 1939: en underbar följd av nådebevis som jag anser det vara min plikt att berätta om. Gud är trogen sina löften. Varje präst, även om det är i den mest bortglömda by som han verkar, vittnar om den fruktbarhet som strömmar ut från Kristi prästämbete: det bär frukter som nästan alltid är osynliga för människors ögon och ej kan översättas till statistiska data, men som äger evighetens beständighet. Frukter av nåd, trohet mot det kristna åtagandet, frid, förståelse och förlåtelse, frikostighet och offer, smärta förvandlad till kärlek.

Kristus lever i sin kärlek och handlar genom prästens röst och genom dennes vigda händer. Nåden som

strömmar ut ur sakramenten och det modiga och trogna förkunnandet av Ordet, gör att de evangeliska miraklen ständigt förnyas: “För också nu får blinda synen åter, blinda som hade förlorat förmågan att titta upp mot himmelen och där se Guds underverk, lama och halta befrias, som var fängslade vid sina lidelser och vars hjärtan hade glömt bort hur man älskar, döva återfår hörseln, vars tungor var bundna på grund av vägran att erkänna sina nederlag, döda återuppväcks, vars liv hade förstörts av synden (**Josemaría Escrivá**, “Det är Kristus som går förbi”, nr 131).

Eftersom han är utdelare av de gudomliga mysterierna, hör den trogne prästen Jesu ord genljuda i djupet av sitt hjärta: ”Men gläd er inte över att andarna lyder er, utan gläd er över att era namn är upptecknade i himlen.” (Luk 10:20). Jag är vittne till de mirakel som Gud

utfört genom biskop del Portillos prästerliga gärning, därför hyser jag inga tvivel om att Herren har upptagit honom i sin härlighet.

Jag läser på nytt det som jag skrivit fram till nu, och jag ser att orden ”trogen” och ”trohet” återkommer ofta – en stilistisk defekt som jag inte rättar till, för den återger bäst Álvaro del Portillos personlighet. Jag delade med honom under fyrtiofyra år av samarbete förvissningen om att den helige Josemaría var ett av Gud utvalt instrument för att utföra ett mycket viktigt uppdrag för Kyrkan och jag såg det konsekventa i en sådan övertygelse. Jag har alltid haft denna övertygelse, men särskilt sedan den 15 september 1975 när han vid första valförrättningen och enhälligt blev vald till dennes efterträdare som ledare för Opus Dei och beslöt sig för att bara vara Grundarens skugga. I denna trofasthet, utan lust att kritisera eller

att uppdatera något som – liksom Evangeliet – är ständigt aktuellt (för övrigt skrev den helige Josemaría själv att i de gudliga tingen betyder ”aggiornamento” framför allt trofasthet) finns skälet till den fruktsamhet som har utmärkt hans prästerliga levnadsbana.

Vilka är tecknen på denna prästerliga fruktsamhet? Framför allt, de tjänster han har utfört för den Heliga Stolen, med oförminskad ihärdighet och exemplarisk trohet mot Påven: alltifrån hans arbete i ett flertal konciliära utskott, där han var en av de mest aktiva rådgivarna (bland annat var han sekreterare i det utskottet för präster, där man utformade dekretet “Presbyterorum ordinis”), till hans ihärdiga arbete som konsult i olika romerska kongretationer (Tronskongregationen, för Helgonförklaringar, Prästerskap och Ordensfolk) påvliga utskott och råd. I

hans liv kunde man påtagligt se förverkligad den helige Josemarías önskan: ”Att tjäna Kyrkan så som hon vill bli tjänad”.

Det har gått nästan arton år från dagen då han blev vald till nu. Under den perioden har mer än åttahundra medlemmar av prelaturen mottagit prästvigningen. Opus Dei har påbörjat förblivande apostoliska aktiviteter i tjugoen nya länder: alltifrån den amerikanska kontinenten (Bolivia, Honduras, Nicaragua, Trinidad-Tobago, Dominikanska republiken) till Europa (Sverige, Finland, Polen, Tjeckiska republiken, Slovakien och Ungern); från Africa (Zaire, Elfenbenskusten och Kameroun) till Asien (Indien, Taiwan, Macao, Hongkong, Singapore); från Oceanien (Nya Zeeland) till Jerusalem: hans pastorala pådrivning som svar på Johannes Paulus II:s uppmaning till hela Kyrkan att verka med

evangelisk dynamism har öppnat nya outforskade horisonter för Opus Deis budskap, som är förkunnandet av den universella kallelsen till helighet och det vanliga arbetets heliggörande värde.

Överallt har sociala initiativ av stor räckvidd öppnats upp, alltid i den anda som utgör pastorernas främsta ansvarsområde: att föra ut frälsningens möjligheter till människorna. Några av dessa initiativ gäller lösandet av samhälleliga problem i den egna omgivningen: nya universitet i länder där man försöker utbilda ledande kadrar som kan bidra till en harmonisk utveckling som respekterar människans värdighet, utbildningsinstitut i särskilt outvecklade områden och bland behövande befolkningar, särskilt i Latinamerika och Afrika. Det fattas inte heller ett samband med viktiga milstolpar i Opus Deis historia. De är

ofta uppfyllandet av projekt som den helige Josemaría själv hade startat, genom sin bön och sitt långvariga arbete, som till exempel inrättandet av Opus Dei som Personalprelatur. I början av det Romerska Universitetet av det Heliga Korset känner man också arvet av Grundarens flit, där han ville ge sin bästa kraft till att tjäna Kyrkan, genom att utbilda präster som skulle tjäna som exempel för andra genom sin trohet mot den sanna läran och genom sitt andliga liv.

Andan som biskop Álvaro del Portillo ville skulle genomsyra hans uppdrag som prelat av Opus Dei blev särskilt tydlig vid Grundarens saligförklaring. På den oförglömliga dagen kunde vi med egna ögon se den verkliga fruktsamhet som jag talat om: en mångfald människor som i djup andakt vittnade om att den kristnes identitet ligger i sökandet efter Gud, i hungern efter

helighet, i kärleken till Kyrkan och till Påven.

Många kristtrogna kommer nu till Opus Deis prelatskyrka för att be inför biskop del Portillos jordiska kvarlevor. I deras ögon kan vi läsa sinnesrörelse, kärlek, tacksamhet. Jag påminner mig om vad han under dessa år har lärt mig, och kan intyga att idag avslutas inte ett skede i Opus Deis historia och inte heller öppnas ett nytt skede. Det fortsätter – med den övertygelse att man har en ny förebedjare– kontinuitetens och trohetens etapp till den helige Josemarías andliga arv.

pdf | Dokument automatiskt skapad från https://opusdei.org/sv-se/article/en-prast-en-fader/ (2026-03-05)